

РЕШЕНИЕ

№ 740

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 23.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **10645** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по **чл. 203** и сл. от АПК, във вр. с **чл. 1, ал. 1** от **Закон за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/**.

Образувано е по искова молба на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ /СиВЗК/, чрез процесуален представител адв. Д. К. срещу Комисия за финансов надзор /КФН/ с искане да се осъди последната да му заплати сумата от 23000,00 лв., представляваща заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по:

- договор за правна защита и съдействие № 0761630/29.12.2010 г. в размер на 1500.00 лева с предмет „правна помощ във връзка с назначена със Заповед № 57/25.03.2010 г. на зам.-председателя на КФН проверка“

- договор за правна защита и съдействие № 215335/06.01.2011 г. в размер на 2500.00 лева с предмет „правна помощ във връзка с назначена със Заповед № 57/25.03.2010 г. на зам.-председателя на КФН проверка“

- договор за правна защита и съдействие № 215336/27.01.2011 г. в размер на 2000.00 лева с предмет „правна помощ по акт, назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“

- договор за правна защита и съдействие № 215337/08.02.2011 г. в размер на 2500.00 лева по а.д. №3636/2011 г. на ВАС

. договор за правна защита и съдействие № 215339/23.02.2011 г. в размер на 4000.00 лева с предмет „по акт, назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“

- договор за правна защита и съдействие № 0150652/19.07.2011 г. в размер на 2500.00

лева във връзка със „Заповед № ЖЗ-56/2010 г.“

- договор за правна защита и съдействие № 0150659/08.09.2011 г. в размер на 3000.00 лева във връзка със „защита срещу Заповед № ЖЗ-56/2010 г. на КФН“

- договор за правна защита и съдействие № 0150660/05.10.2011 г. в размер на 3000.00 лева във връзка със „защита срещу Заповед № ЖЗ-56/2010 г. на КФН“

- договор за правна защита и съдействие № 0150651/26.05.2011 г. в размер на 800.00 лева по НП № Р-10-689/17.05.2011 г. на КФН, въз основа на което е образувано НАХД № 15667/2011 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 22 състав

- договор за правна защита и съдействие № 408576/30.09.2013 г. в размер на 1200.00 лева по НАХД № 3431/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 16 състав, НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав и НАХД № 12635/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 102 състав.

В молба-уточнение от 04.02.2015 г., адв. Д. К. е посочил, че не претендира направените пред ВАС разноски по а.д. №3635/2011 г. на ВАС.

Иска се и законната лихва върху главницата до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и присъждане на направените в това производство разноски.

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, като ищецът претендира сумата в размер на 20 500 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, а именно - направени разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа.

Ответникът, чрез процесуален представител - служител с юридическо образование М. В. оспорва иска и моли съда да приеме, че исковата молба е неоснователна и недоказана. Счита, че за част от предявените и претендирани искове жалбоподателят не разполага с легитимация, доколкото това са суми заплатени с физически лица. Наказателните постановления са издадени на физическите лица, а не на дружеството, което в настоящия процес е ищец. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение. Изцяло поддържа депозираните по делото писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СПП/- прокурор Александър Павлов - изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция и предлага да се отхвърли.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 57/25.03.2010 г. на зам.-председателя на КФН /л. 106 от съд.пр./ е възложено извършването на планова проверка на дейността на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ за периода от 01.01.2008 г. до датата на приключване на проверката. В тази връзка се претендират разноски, направени въз основа на сключени :

- договор за правна защита и съдействие № 0761630/29.12.2010 г. в размер на 1500.00 лева с предмет „правна помощ във връзка с назначена със Заповед № 57/25.03.2010 г. на зам.-председателя на КФН проверка“

- договор за правна защита и съдействие № 215335/06.01.2011 г. в размер на 2500.00 лева с предмет „правна помощ във връзка с назначена със Заповед № 57/25.03.2010 г. на зам.-председателя на КФН проверка“

- договор за правна защита и съдействие № 215336/27.01.2011 г. в размер на 2000.00 лева с предмет „правна помощ по акт, назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“ и

. договор за правна защита и съдействие № 215339/23.02.2011 г. в размер на 4000.00 лева с предмет „по акт, назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“

С Решение № 56-ЖЗ/31.01.2011 г., зам.-председателят на КФН е разпоредил на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ в 30-дневен срок от датата на получаване на решението за прилагане на принудителна административна мярка да прекрати и да представи в КФН доказателства за прекратяването на Договора за консултантски услуги – 138 на брой, подробно изброени в справка, представляваща неразделна част от Решението. Постановено е предварително изпълнение на решението.

Същото е обжалвано пред ВАС, въз основа на което е образувано а.д. № 3636/2011 г. по описа на ВАС. Адв. К. е поискал присъждането на разноски в размер на 2500 лева, в съдебно заседание, проведено на 18.04.2011 г. пред ВАС. С определение № 11556 от 19.09.2011 г. по адм. дело 3636/2011 г. по описа на ВАС, съдът е присъдил КФН да заплати на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ сумата от 2500 лева, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Присъдена е и внесена държавна такса с решение № 8603/16.06.2011 г.

В тази връзка се претендират направени разноски за адвокатско възнаграждение по :

- договор за правна защита и съдействие № 0150652/19.07.2011 г. в размер на 2500.00 лева във връзка със „Заповед № ЖЗ-56/2010 г.“

- договор за правна защита и съдействие № 0150659/08.09.2011 г. в размер на 3000.00 лева във връзка със „защита срещу Заповед № ЖЗ-56/2010 г. на КФН“

В съдебно заседание, проведено на 12.03.2015 г. адв. К. е уточнил, че се касае за явна техническа грешка при изписването на предмета на защита. Действителният такъв бил „защита срещу Решение № 56-ЖЗ/31.01.2011 г. на КФН“.

С Наказателно постановление /НП/ № Р-10-36/26.01.2012 г., издадено от Зам. председателя на КФН, за нарушение на чл.317, ал.3 във вр.с ал.1, пр.1 от Кодекса на застраховането /КЗ/, на Б. Г. Г. е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. на основание чл.317, ал.3 КЗ. Наказателното постановление е обжалвано пред Софийски районен съд, който с Решение по НАХД № 3431/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 16 състав е потвърдил същото. Решението на СРС е обжалвано с касационна жалба пред АССГ. Не са събрани доказателства относно резултата по постановения краен съдебен акт.

С НП № № Р-10-751/17.06.2011 г., издадено от Зам.председателя на КФН, на основание чл.317, ал.3 КЗ на Б. А. С. е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. НП е обжалвано пред СРС, който с Решение НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав е потвърдил постановлението. Решението е обжалвано с касационна жалба пред АССГ, който с Решение от 05.02.2014 г., постановено по адм.дело № 8939/2013 г., го е отменил като е отменил наказателното постановление. Видно от доказателствата по делото, Б. А. С. е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител – адв. Д. К. от САК. От предмета на приложения Договор за правна защита и съдействие се установява, че страните са се споразумели адв. К. да представлява Б. А. С. пред СРС във връзка с подаване на жалба срещу посоченото НП.

С НП № Р-10-756/17.06.2011 г., издадено от Зам.председателя на КФН, за нарушение на чл.317, ал.1 КЗ, на основание чл.317 КЗ, на ГОСПОДИН Я. Г. е наложена глоба в размер на 2000 лв. НП е обжалвано пред СРС, който с Решение от 22.04.2013 г. по НАХД № 12635/2012 г. по описа на СРС, НО, 102 състав, го е потвърдил. Първоинстанционното решение е обжалвано с касационна жалба пред АССГ, който с решение, постановено по адм. дело № 7825/2013 г. го е оставил отменил като е отменил и обжалваното НП. Видно от доказателствата по делото, ГОСПОДИН Я. Г. е

бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител – адв. Д. К. от САК. От предмета на приложения Договор за правна защита и съдействие, сключен между ГОСПОДИН Я. Г. и адв. К., се установява, че страните са се споразумели, последният да го представлява пред съдилищата с правото да завежда и води дела.

Договореното възнаграждение за посочените три НП, съответно НАХД № 3431/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 16 състав, НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав, НАХД № 12635/2012 г. по описа на СРС, НО, 102 състав, е в общ размер 1200 лв. и е заплатено по банков път на 03.10.2013 г. платежно нареждане BORD03509926.

С Наказателно постановление /НП/ № Р-10-689/17.05.2011 г., издадено от Зам. председателя на КФН, за нарушение на чл.317, ал.3 във вр.с ал.1, пр.1 от Кодекса на застраховането /КЗ/, на кооперацията-ищец е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл.317, ал.3 КЗ. Наказателното постановление е обжалвано от ищеца пред Софийски районен съд, който с Решение по НАХД № 15667/2011 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 22 състав е потвърдил същото. Решението на СРС е обжалвано с касационна жалба пред АССГ, който с Решение, постановено по адм. дело № 8672/2012 г., го е отменил като е отменил и обжалваното НП. Видно от доказателствата по делото, ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител – адв. Д. К. от САК. От предмета на приложения Договор за правна защита и съдействие се установява, че страните са се споразумели адв. К. да представлява кооперацията пред СРС във връзка с подаване на жалба срещу посоченото НП. Договореното възнаграждение е 800 лв. и същото е заплатено на 31.05.2011 г. по банков път с платежно нареждане BORD05639405.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По предпоставките за процесуална допустимост по чл.1, ал.1 ЗОДОВ Съдът намира, че исковата молба е процесуално допустима – същата е подадена от лице, което твърди, че са настъпили имуществени вреди вследствие на постановен незаконосъобразен административен акт, а като ответник е посочено юридическото лице, представлявано от органа, от чиито акт се твърди да са причинени вредите, в съответствие с чл.205 АПК. С оглед на това Съдът намира, че подадената искова молба следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество исковата претенция е частично основателна.

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ сочи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод на изпълнение на административна дейност. Съгласно нормата на чл.203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Фактическият състав на отговорността изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата/общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2. Настъпила вреда от такъв административен акт или от действието или бездействието и 3. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия

вредоносен резултат.

В мотивите на Решение № 4732 от 28.04.2015 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 10110/2014 г. е прието, че дейността по административно наказване е форма на административна дейност и по-точно - правораздавателна или санкционна форма на административна дейност. Тя, заедно с другите три форми на административна дейност – правоприлагаща (чрез издаване на индивидуални и общи административни актове), нормотворческа (чрез издаване на подзаконови нормативни актове) и договорно-правна (концесии, обществени поръчки, споразумения и др.), осъществяват съдържанието на понятието изпълнителна или административна дейност, която е израз на изпълнителната функция или власт като част от държавната власт, съобразно принципа на разделението на властите. Нормата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ не борави с понятието административен акт. Нормата обаче е озаглавена „Отговорност за дейност на администрацията“, а основно изискване в нея е вредите да са резултат (при или по повод) от изпълнение на административна дейност. Ето защо обстоятелството, че санкционната дейност е форма на административна дейност не дава основание вредите от нея да се изключат от приложното поле на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, единствено поради правораздавателния и характер.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на ВАС, в мотивите на което е прието, че за квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо че НП не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В горния смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС, ООС от Първа и Втора колегия, в мотивите, на което е прието, че едно от условията на чл.204, ал.1 АПК за допустимост на иска за реализиране отговорността на държавата и общините за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалване по административен и/или по съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация – за индивидуалните административни актове пред ВАС и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но гражданинът изключително трудно, почти невъзможно би се справил със съдебното обжалване без негова помощ. В подкрепа на това становище е въведеното с чл.284, ал.2 ГПК задължително приподписване на касационната жалба до ВКС от адвокат, необяснимо защо не възпроизведено и в АПК.

Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производството по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен и след като в това производство е ползвана адвокатска защита, защото гражданинът не е могъл да се защити сам, то хонорарът, платен на

адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт или НП и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ и луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно е, че потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка нелогично е да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение, направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл.8, ал.3 ЗОДОВ за приложението на чл.1, ал.1 от този закон.

В нормата на чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт е указано, че тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местно самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. С оглед на това, настоящият съдебен състав приема, че исковата претенция за обезщетяване на имуществени вреди, претърпени вследствие на незаконосъобразно наказателно постановление № Р-10-689/17.05.2011 г., издадено от Зам. председателя на КФН, е основателна.

По елементите от фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Съдът намира, че от събраните писмени доказателства безспорно се установява незаконосъобразна дейност на административен орган, претърпени от ищеца имуществени вреди и причинно-следствена връзка между тази административна дейност и настъпилия за дружеството вредоносен резултат. Мотивите в подкрепа на този правен извод са следните:

По отношение договор за правна защита и съдействие № 0761630/29.12.2010 г., договор за правна защита и съдействие № 215335/06.01.2011 г., договор за правна защита и съдействие № 215336/27.01.2011 г. и договор за правна защита и съдействие № 215339/23.02.2011 г., с предмет на защита „правна помощ във връзка с назначена със Заповед № 57/25.03.2010 г. на зам.-председателя на КФН проверка“ съдът намира следното :

Както е отразено в исковата молба с въпросната заповед е назначена проверка в СИВЗК. Коментиранията заповед няма самостоятелно правно значение, а има характер на вътрешноведомствен акт, поради което считаме, че в тази част на претенцията неоснователно се твърди изпълнение на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Този състав не е изпълнен, тъй като не е налице незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на държавата, издаден при или по повод изпълнение на пряка административна дейност и отменен по съответния ред. Актът за установяване на административно нарушение /ако това се има предвид с изявлението „акт, назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“/ също не представлява незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на държавата, издаден при или по повод изпълнение на пряка административна дейност и отменен по съответния ред.

Паралелно с това, по какъв начин на ищеца са му причинени вреди със заповед № 57/25.03.2010 г. и с акта, „назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“, както и не се представиха доказателства в тази връзка. На следващо място в исковата молба се претендират вреди на СИВЗК от „осъществяване на процесуално представителство пред съда в полза на СИВЗК и консултантите по граждански договор до окончателното приключване на административната и съдебна процедури“. Не е ясно и не са представени доказателства за това какво процесуално представителство е осъществявано във връзка със заповед № 57/25.03.2010 г. нея, както и с акта, „назначен със Заповед № 57/25.03.2010 г.“ и какви съдебни разноски са направени в тази връзка.

Представени са два договора за правна защита и съдействие (№ 0761630/29.12.2010 г. и № 215335/06.01.2011 г.) с идентичен предмет на различна стойност. Не е ясна и връзката между двата договора за еднократно извършена правна услуга ли става въпрос или за текуща правна помощ.

По същия начин са представени са два договора за правна защита и съдействие (№ 215336/27.01.2011г. и № 215339/23.02.2011г.) с идентичен предмет на различна стойност. Не е ясна и връзката между двата договора № 215336/27.01.2011 г. и № 215339/23.02.2011 г. за еднократно

извършена правна услуга ли става въпрос или за текуща правна помощ. Отделно от горното, за да бъде ангажирана имуществената отговорност по реда на чл. 203 от АПК във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, освен наличие на отменен по надлежния ред незаконосъобразен административен акт, страната следва да установи по безспорен и категоричен начин както причинната връзка между претендираните вреди и постановяване на акта, така също и тяхното действително настъпване в нейния патримониум в търсения размер и на посоченото основание.

В този смисъл, претенцията на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ за заплащането на направените разходи по посочените два договора, настоящият съдебен състав намира за *неоснователна*, поради което ще я отхвърли.

По отношение договор за правна защита и съдействие № **0150652/19.07.2011** г. и договор за правна защита и съдействие № **0150659/08.09.2011** г. с предмет „защита срещу Заповед № ЖЗ-56/2010 г. на КФН“. Предвид уточнението, направено от адв. Д. К. не остава съмнение, че посочените два договора касаят обжалването на Решение № 56-ЖЗ/31.01.2011 г. на зам.-председателя на КФН. По делото се събраха безспорни доказателства, че същото е отменено с решение на ВАС по адм.дело № 3636/2011 г. Адв. Д. К. е поискал присъждането на разноски в размер на 2500 лева, в съдебно заседание, проведено на 18.04.2011 г. пред ВАС. С определение № 11556 от 19.09.2011 г. по адм. дело 3636/2011 г. по описа на ВАС, съдът е присъдил КФН да заплати на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ сумата от 2500 лева, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Присъдена е и внесена държавна такса в размер на 50 лева. В този смисъл претенцията на СИНДИКАЛНА В. КООПЕРАЦИЯ за заплащането на направените разходи по посочените два договора, настоящият съдебен състав намира за *неоснователна*, поради което ще я отхвърли.

Налице е влязло в сила съдебно решение, постановено по КНАХД № 8672/2012 г. по описа на АССГ, с което е отменено обжалваното НП по НАХД № **15667/2011** г. по описа на Софийския районен съд, НО, 22 състав, и отменено Решението на СРС.

Съдът намира, че по отношение на претендираното обезщетение в размер на 800 лв. /адвокатски хонорара за правна защита и съдействие/, действително се установява заплащането на тази сума от страна на ищеца от представените по делото писмени доказателства. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че от платежно нареждане № В. 05639405/31.05.2011 г. не се доказва по безспорен начин, че се касае за

действително заплащане на адвокатско възнаграждение. В случая действително се установява заплащането на тази сума от страна на ищеца на представляващия го адв. К. именно по сключения договор за правна защита и съдействие.

Договорът за правна помощ и съдействие № 0150651 от 26.05.2011 г. е сключен между адв. Д. К. и СиВЗК. Видно от съдебно-техническата експертиза по делото за СиВЗК същият е подписан от Г. Б. Г., а не от Б. Г. Г., който е председател на кооперацията. По делото е представено пълномощно на Г. Б. Г., което включва и преупълномощаването на адвокати. Неоснователен е довода на ответника, че след като Г. Б. Г. е юрисконсулт на СиВЗК (видно от приложеното по делото пълномощно) е било възможно процесуалното представителство да бъде осъществено от него.

Разноските, понесени от лицата в производствата по отмяна на незаконосъобразните наказателни постановления, подлежат на обезщетяване, но не по общия ред, а по специалното производство по ЗОДОВ. Тъй като искът по чл.1, ал.1 от закона е за обезщетяване на вреди, настъпили вследствие от незаконосъобразността на наказателно постановление, действия или бездействия в рамките на административното наказване, то и производството по обезщетяване на направените разноски следва да се проведе по същия ред. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на ВАС, в мотивите на което е посочено, че доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно НП, действия или бездействия в рамките на административното наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред. С оглед на това заявената искова претенция за обезщетяване на вреди, съставляващи направени от СВЗК разноски в хода на оспорване на наказателните постановления се явява основателна, а предвид ангажираните писмени доказателства и за доказана. По изложените мотиви, настоящият съдебен състав намира исковата молба в тази ѝ част за основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена, а ответникът по иска да бъде осъден да заплати обезщетение.

На следващо място, ответникът оспорва като прекомерен размера на договореното адвокатско възнаграждение. С наказателно постановление № Р-10-689/17.05.2011 г. на СиВЗК е наложена имуществена санкция от 5000 лв. Договореното възнаграждение по договор № 0150651/2011 г. е в размер на 800 лв. Очевидно уговореното възнаграждение не надвишава

това, което би било определено по реда на чл. 18, ал. 2, вр. с чл. 7, ал. 2, от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и което страните са договорили съгласно представения договор от 26.05.2011 г. в този смисъл адвокатското възнаграждение не следва да бъде намалено, съобразно Наредба № 1 (И. и доп. - ДВ, бр. 2 от 2009 г.), в редакцията ѝ към момента на упълномощаването, съгласно която възнаграждението за една инстанция следва да бъде в размер на 440 лева, а за две инстанции съответно 880 лева. В този смисъл е основателна претенцията на СиВЗК, в тази ѝ част.

При наличие на доказателства за заплатеното адвокатско възнаграждение от 31.05.2012 г. и преводно нареждане от същата дата, съдът приема, че плащането е реално извършено и удостоверено, следователно причинените имуществени вред са доказани. По изложените съображения, съдът ще осъди Комисията за финансов надзор да заплати на Синдикална взаимозастрахователна кооперация, обезщетение за имуществени вреди в размер на 800 /осемстотин/ лева, представляващи разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по **НАХД № 15667/2011 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 22 състав и КНАХД № 8672/2012 г. по описа на АССГ.**

Относно съединения акцесорен иск за лихва за забава:

Съгласно Тълкувателно решение № 3/2004 год. на ВКС вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт, респективно от този момент започва да тече погасителна давност и се дължи мораторна лихва.

По изложените съображения съдът приема, че искът е частично основателен и на СиВЗК следва да се присъди обезщетение за имуществени вреди в размер на 800 лв. ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на Решението по КНАХД № 8672/2012 г. по описа на АССГ (20.12.2013 г.) до окончателното изплащане на сумата.

По отношение на претенцията от исковата молба касателно **НАХД № 3431/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 16 състав, НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав, НАХД № 12635/2012 г. по описа на СРС, НО, 102 състав,** Съдът намира, че тя е *неоснователна* по следните съображения:

С отмененото НП № Р-10-36/26.01.2012 г. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 10 000 лв. на физическото лице Б. Г. Г. – Председател на Управителния съвет на СВЗК. От приложеното платежно нареждане се установява, че ищецът СиВЗК е заплатил за съдебната

защита на Г. адвокатски хонорар, но тази вреда не се намира в пряка и непосредствена връзка с отменения административен акт. Не е наложена санкция на юридическото лице - СВЗК, а на физическото лице – Б. Г. Г.. Няма значение обстоятелството, че това лице е и председател на управителния съвет на СВЗК. Фактът, че кооперацията е заплатила дължимата сума за адвокатски хонорар, за да бъде организирана защитата на нейния председател, не обосновава наличието на пряка и непосредствена връзка между изразходените парични средства и отмененото наказателно постановление. Видно от представената дължостна характеристика /л.31/ е, че: „при възникнали извънсъдебни и/или съдебни казуси/спорове/дела ..., Председателят се представлява сам или от упълномощен от него адвокат. Направените във връзка с представителството и защитата разходи за сметка на Кооперацията.“ Този текст не е законово издържан и представлява заобикаляне на закона. НП е издадено срещу Председателя на УС като физическо лице. Липсва изискуемата законова предпоставка – а именно причинно-следствената връзка между издадения незаконосъобразен акт и причинените вреди на кооперацията-ищец.

С НП № № Р-10-751/17.06.2011 г., издадено от Зам.председателя на КФН, на основание чл.317, ал.3 КЗ на Б. А. С. е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. НП е обжалвано пред СРС, който с Решение НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав е потвърдил постановлението. Решението е обжалвано с касационна жалба пред АССГ, който с Решение от 05.02.2014 г., постановено по адм.дело № 8939/2013 г., го е отменил като е отменил наказателното постановление. С НП № Р-10-756/17.06.2011 г., издадено от Зам.председателя на КФН, за нарушение на чл.317, ал.1 КЗ, на основание чл.317 КЗ, на ГОСПОДИН Я. Г. е наложена глоба в размер на 2000 лв. НП е обжалвано пред СРС, който с Решение от 22.04.2013 г. по НАХД № 12635/2012 г. по описа на СРС, НО, 102 състав, го е потвърдил. Първоинстанционното решение е обжалвано с касационна жалба пред АССГ, който с решение, постановено по адм. дело № 7825/2013 г. го е оставил отменил като е отменил и обжалваното НП.

Посочените две административнонаказателни дела /НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав и НАХД № 12635/2012 г. по описа на СРС, НО, 102 състав/ са образувани по жалби на физически лица срещу наказателни постановления, с които е ангажирана административнонаказателната им отговорност за извършени нарушения на Кодекса за застраховането (отм.) По посочените две производства страна не е СиВ ЗК, а две различни физически лица.

Активно процесуално легитимирани да търсят обезвреда от причинени имуществени вреди имат именно посочените физически лица, но не и СиВЗК. Дори да се приеме за доказано, че дружеството е заплатило адвокатско възнаграждение за обжалваното наказателно постановление, то не е налице пряка причинно-следствена връзка между отменените НП и твърдяната вреда.

Предвид изложеното Съдът инстанция намира, че исковата претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1200 лв., представляващи адвокатско възнаграждение за защита по НАХД № 3431/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 16 състав, НАХД № 21069/2013 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2 състав, НАХД № 12635/2012 г. по описа на СРС, НО, 102 състав, е **неоснователна** в тази ѝ част, поради което следва да бъде отхвърлена.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски в общ размер на 500,00 лева, в т.ч. 50,00 лева – заплатена държавна такса (подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ), разноски за възнаграждение на вещо лице в размер на 150,00 лева (подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ) и 44,68 лева – адвокатско възнаграждение, изчислено съразмерно на уважената част от иска на основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ (при заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 450,00 лева съобразно приложения договор за правна помощ от 21.05.2019 г. – л. 133 и предвид възражението за прекомерност).

При този изход на спора на ищеца се дължи присъждане на разноски съразмерно на уважената част от иска, в размер на 244,68 лв.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и такова следва да му се присъди, на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, вр.чл.143, ал.4 от АПК, в размер, определен по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. В този смисъл, съдът ще осъди ищецът да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София - град

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор ДА ЗАПЛАТИ на Синдикална взаимозастрахователна кооперация, обезщетение за имуществени вреди по НАХД № 15667/2011 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 22 състав и КНАХД № 8672/2012 г. по описа на АССГ в размер на 800,00 /осемстотин/ лева, представляващи разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на Решението по КНАХД № 8672/2012 г. по описа на АССГ (20.12.2013 г.), до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на Синдикална взаимозастрахователна кооперация, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в останалата му част над 800,00 лв. до 20500,00 лв., като **неоснователен и недоказан**.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор, ДА ЗАПЛАТИ на Синдикална взаимозастрахователна кооперация със седалище в [населено място] и адрес на управление пл. "М." № 1, ЕИК по Булстат[ЕИК], разноски по настоящото дело, в общ размер 200,00 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА Синдикална взаимозастрахователна кооперация със седалище в [населено място] и адрес на управление пл. „М.“ № 1, ЕИК по Булстат[ЕИК], ДА ЗАПЛАТИ на Комисията за финансов надзор, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 244,68 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: